

Caracterizarea personajului Victor Petrini din opera Cel mai iubit dintre pamanteni scrisa de Marin Preda-a doua parte

Fiinta infrunta teroarea realului, care nu este altceva decat exprimarea in concret a terorii istoriei, ca forma de subminare a demnitatii si libertatii umane. Victor Petrini gaseste in iubire forta creatoare de energii care contracareaza adancirea in episodic.

Roman al "obsedantului deceniu", Cel mai iubit dintre pamanteni face, prin Victor Petrini, procesul unei epoci. Personajul cauta explicatia esecului sau din diferite momente existentiale si intelegerea cauzelor care fac din individ o victima a mecanismelor sociale si politice. Tocmai cand se parea ca destinul ii surade ajunge in fata instantei de judecata, acuzat de crima. Dupa despartirea de Matilda, prima sotie, o cunoscuse pe Suzy Culala, casatorita cu un inginer dipsoman, Pencea.

intr-o excursie, in urma unei altercatii cu Pencea, il impinge, involuntar, in prapastie. E a doua crima, dupa ce, in penitenciar, unde fusese aruncat pe nedrept, din motive bizare (acuzat de colaborare cu "sumanele negre"), il suprimase pe un supraveghetor. Sfatul prietenului avocat (Stefan Pop, Ciceo) de a povesti in scris tot ce s-a intamplat cu el de-a lungul anilor declanseaza resorturi foarte adanci, nebanuite. Romanul devine confesiunea unui om intr-o situatie limita.

Diferite elemente l-ar apropia de cartile lui Alexandr Soljenitin (Pavilionul cancerosilor. Arhipelagul Gulag), de atmosfera romanelor kaf-kiene (Procesul, Castelul) sau ale lui F.M. Dostoievski (Amintiri din Casa mortilor. Idiotul). Povestea lui Victor Petrini are insa notele povestirilor exemplare, de aceea nu o distruge dupa ce o incheie. Un Odiseu confesiv isi poate contempla prin acest intermediu aventura, isi regaseste Centrul (in sens jungian), nu altul decat "mitul fericirii prin iubire", simtindu-si eliberata constiinta de balastul conjuncturalului. Ultimele randuri ale romanului indica substanta cea mai pura a cartii.

Celebrele cuvinte din final "daca dragoste nu e, nimic nu el..." au o rezonanta cu totul speciala sub condeiul celui care scria eseul Era ticalosilor. Autorul nu acorda iubirii sensul mistic, teologic, dupa cate se pare, cum face Sf. Apostol Pavel, din epistola caruia s-a inspirat (I Corinteni, cap. 13: "Si de-as avea darul proorociei si tainele toate de-as cunoaste si orice stiinta, si de-as avea atata credinta incat sa mut muntii din loc, iar dragoste nu am, nimic nu sunt").